



Kopparbergs län.

Fråga om taxering av viss fastighet, tillhörig skogsvårdsstyrelse. Tillika fråga om fastighetens rätta redovisning.

Vid 1952 års allmänna fastighetstaxering åsattes skogsvårdsstyrelsen i Kopparbergs län tillhöriga fastigheten Rankhyttan m. fl. i Vika socken taxering såsom jordbruksfastighet med taxeringsvärde 370.800 kronor, varjämte mangårdsbyggnaden å Rankhyttan, det s. k. corps de logiet, taxerades såsom annan fastighet med ett taxeringsvärde av 38.000 kronor, vilket belopp dock i sin helhet redovisades såsom byggnadsvärde.

Berörda taxeringsåtgärder blevo icke föremål för särskild prövning från fastighetsprövningsnämndens i länet sida.

Uti en den 8 november 1952 inkommen skrift hemställde skogsvårdsstyrelsen om undanröjande av åtgärden att åsätta mangårdsbyggnaden taxering, därvid styrelsen anförde följande.

Ehuru skogsvårdsstyrelsen de jure vore en icke-statlig myndighet, torde densamma — med hänsyn till de föreskrifter, som reglerade dess verksamhet — numera de facto få anses jämställd

med statlig myndighet. Styrelsen hade att till fullgörande av sin verksamhet bl. a. verka för utbredande av kunskap om skogsskötseln genom anordnande eller understödjande av kurser, föreläsningar, studiefärder eller annan undervisnings- eller upplysningsverksamhet. Denna verksamhet hade i huvudsak varit förlagd till Rankhyttan, varvid dess corps de logi utnyttjats såsom undervisnings- och förelägningslokal. Corps de logiet borde därför jämlikt 5 § 1 mom. d) kommunalskattelagen undantagas från skatteplikt till fastighetsskatt.

I yttrande över besvären anförde TI: Fastigheten Rankhyttan, vara ifrågasvarande byggnad vore uppförd, syntes ha förvärvats av skogsvårdsstyrelsen för främjande av sådan verksamhet, som enligt gällande bestämmelser ankomme å skogsvårdsstyrelserna. Gentemot styrelsens yrkande om skattefrihet för byggnaden finge framhållas, att de undantag, som i 5 § kommunalskattelagen meddelats från skatteplikt för fastighet, utformats från den utgångspunkten, att skattefrihet skulle medges endast i begränsad omfattning. Detta innebure, att då fråga uppkomme om analogisk tillämpning av ifrågasvarande bestämmelser, en restrikt-

tiv bedömning vore att iakttaga. Såsom exempel härpå kunde nämnas, att hushållningssällskap tillhöriga fastigheter icke till någon del ansetts skattefria. Regelmässigt erfordrades för vinnande av skatteförmån av förevarande art icke blott att fastighet användes för skatteprivilegierat ändamål utan även att fastighetens ägare vore på ett visst sätt kvalificerat rättssubjekt. TI kunde därför icke finna, att åberopad bestämmelse vore i föreliggande fall tillämplig. Det sätt, varpå ifrågavarande fastigheter nyttjades, torde — till den del fråga icke vore om ostridigt skattepliktigt användning — kunna likställas med den försöksverksamhet, som bedreves å jordbruksnäringens område. Icke ens staten tillhörig fastighet, å vilken dylik verksamhet bedreves, hade ansetts skattefri. (Jmfr R. Å. 1932:813 och Kammarrättens utslag 15/1 1936.) Det syntes svårt att i fråga om användnings sättet uppdraga någon bestämd gräns mellan ifrågavarande byggnad och fastighetsbeståndet i övrigt, i den mån detta utnyttjades i allmännyttigt syfte. På grund av det anförda och då skattefrihet för byggnaden icke heller torde kunna grundas å någon annan bestämmelse i 5 § förenämnda lag, kunde TI icke finna annat än att vederbörande taxeringsnämnd rätteligen bedömt skatteplikten. Då besvären inkommit efter utgången av ordinarie besvärstid och av det sagda torde framgå, att besvären icke kunde anses grundade å omständighet, som omför målades i 123 § 1 mom. taxeringsförordningen, borde desamma icke upptagas till prövning.

Vad anginge den överklagade taxeringen i och för sig, överensstämde denna — fortsatte TI — icke med gällande be-

stämmelser, i det något markvärde icke blivit åsatt oaktat byggnaden redovisats såsom särskild taxeringsenhet. Härjämte torde föreliggande omständigheter ha gett vid handen, att tillräckliga skäl icke förefunnits att upptaga byggnaden — rätteligen jämte tillhörande område — särskilt för sig såsom annan fastighet. Tillgängliga uppgifter utvisade även, att desamma sedan gammalt ingått i byggnadsbeståndet å fastigheten. Det syntes TI riktigare, att byggnaden inbegreps i detta bestånd i övrigt. Någon nedsättning av den taxering, som totalt påförts styrelsen, syntes därigenom icke böra ifrågakomma. TI hemställde därför tillika om den ändring, att byggnaden åsatt värde tillades fastställt jordbruksvärde och att taxeringsvärdet å jordbruksfastigheten i motsvarande mån höjdes.

Sedan skogsvårdsstyrelsen hänvisat till behandlingen av "skogsvårdsgårdars skolbyggnader" i taxeringshänseende i tre andra län, inhämtade TI, att i två av de angivna fallen åtgärden att upptaga åsyftade byggnader i den s. k. skattefria längden icke varit föremål för prövning av vederbörande prövningsnämnd. Uti det tredje fallet hade besvär över åsatt taxering av prövningsnämnden avslagits. TI förklarade sig därefter vilja till alla delar vidhålla sitt förut avgivna yttrande.

Prövningsnämnden beslöt att icke upptaga besvären till prövning och avslog TI:s hemställan, att värdet å byggnaden måtte tilläggas fastställt jordbruksvärde. Härjämte förklarade sig prövningsnämnden, som fann att för den särskilda taxeringsenheten borde redovisas ett markvärde av 200 kronor, förhindrad att i föreliggande ordning vidtaga dylik åtgärd.